

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

ΑΝΑΡΤΗΤΕΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΔΙΑΦΑΝΕΙΑ

ΕΚΘΕΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ

«Ρύθμιση θεμάτων εφοδιαστικής»

I. Γενικές Παρατηρήσεις

Το φερόμενο προς συζήτηση και ψήφιση Νομοσχέδιο, όπως διαμορφώθηκε στη Διάρκη Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου, περιλαμβάνει δύο Μέρη και δεκαοκτώ άρθρα, συμπεριλαμβανομένου εκείνου που αφορά στην έναρξη της ισχύος του και έχει ως σκοπό, συμφώνως προς την Αιτιολογική Έκθεση, τη θεσμοθέτηση του κανονιστικού πλαισίου για τη δραστηριότητα των επιχειρήσεων εφοδιαστικής, την ανάπτυξη των κατάλληλων διοικητικών δομών για τη διαρκή παρακολούθηση της δραστηριότητας αυτής και την ανάπτυξη εθνικής στρατηγικής στον τομέα αυτό, ο οποίος μπορεί να αναδείξει την Ελλάδα σε σημαντικό διαμετακομιστικό πόλο, και την προώθηση σύγχρονων δράσεων που συνδυάζουν την ανάπτυξη της εφοδιαστικής με την προστασία του περιβάλλοντος.

Στις επί μέρους διατάξεις ρυθμίζονται, ιδίως, το καθεστώς άσκησης δραστηριοτήτων Εφοδιαστικής, η μεταφορά, η διανομή και η αποθήκευση των εμπορευμάτων (άρθρο 3 και 4), συνιστάται στο Υπουργείο Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, Συμβούλιο Ανάπτυξης και Ανταγωνιστικότητας Εφοδιαστικής και τίθενται οι όροι και οι προϋποθέσεις εγκατάστασης και λειτουργίας των Κέντρων Αποθήκευσης και Διανομής (άρθρα 7, 8 και 9), και ιδρύονται Επιχειρηματικά Πάρκα Εφοδιαστικής Εθνικής Εμβέλειας (άρθρα 14 και 15).

Στην «Περιληπτική αναφορά στο περιεχόμενο της κύριας αξιολογούμενης ρύθμισης» που συνοδεύει το Νομοσχέδιο, την οποία επεξεργάστηκε η «Επιτροπή για τον καθορισμό Εθνικής Στρατηγικής για την Εφοδιαστική Αλυσίδα», η οποία συγκροτήθηκε με την υπ. αριθμ. Φ 21.6/ΟΙΚ.12462/1378/29.3.2013 απόφαση του Υπουργού Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας, Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, επισημαίνεται ότι «η ενιαία αντιμετώπιση της Εφοδιαστικής απουσίαζε από το ελληνικό δίκαιο δεδομένου ότι οι διάφορες επί μέρους επαγγελματικές δραστηριότητές της ρυθμιζόνταν με τομεακές πολιτικές, όπως η νομοθεσία για τις οδικές μεταφορές, τις σιδηροδρομικές μεταφορές τις συνδυασμένες μεταφορές, τις εγκαταστάσεις αποθήκευσης και τα εμπορευματικά κέντρα» [βλ. ιδίως, Οδηγία 2008/57/ΕΚ της 17.6.2008, η οποία τροποποιήθηκε από την Οδηγία 2009/131/ΕΚ και στην οποία αναδιατυπώθηκαν σε ενιαίο κείμενο οι Οδηγίες 2004/50/ΕΚ, 96/48/ΕΚ και 2001/16/ΕΚ, και Οδηγία 92/106/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 7.12.1992 σχετικής με τη θέσπιση κοινών κανόνων για ορισμένες συνδυασμένες εμπορευματικές μεταφορές μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ L368 της 17.12.1992, σ. 38), καθώς επίσης και την Έκθεση της Επιστημονικής Υπηρεσίας της Βουλής της 20.9.2010 επί του Νομοσχεδίου «Οδικές Εμπορευματικές Μεταφορές» (ν. 3887/2010)]. Εξ άλλου, σε επίπεδο ευρωπαϊκού δικαίου υφίσταται η Ανακοίνωση της Επιτροπής - Σχέδιο δράσης για την εφοδιαστική εμπορευματικών μεταφορών [COM (2007) 607 τελικό].

1. Επί του άρθρου 3 παρ. 2

Με την προτεινόμενη διάταξη ορίζεται ότι εξαιρούνται της εφαρμογής του παρόντος «οι επιχειρήσεις ταχυμεταφορών κατά την έννοια των διατάξεων του ν. 3431/2006».

Επειδή με την απόφαση της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων υπ' αρ. 686/064 (2) εκδόθηκε, κατ' εξουσιοδότηση των ν. 4053/2012 και 4070/2012, ο Κανονισμός Γενικών Αδειών Παροχής Ταχυδρομικών Υπηρεσιών (ΦΕΚ Β' 1700/2013), με τον οποίο ρυθμίζεται η παροχή ταχυδρομικών υπηρεσιών υπό καθεστώς γενικής άδειας, συμπεριλαμβανομένης της παροχής ταχυμεταφορών φακέλων και δεμάτων εσωτερικού και εξωτερικού, η ανωτέρω παραπομπή θα ήταν χρήσιμο να διευκρινισθεί.

2. Επί του άρθρου 7 παρ. 2 και 3

Με την προτεινόμενη ρύθμιση ιδρύεται Συμβούλιο Ανάπτυξης και Ανταγωνιστικότητας Εφοδιαστικής στο Υπουργείο Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων ως γνωμοδοτικό και συμβουλευτικό όργανο του Υπουργού Ανάπτυξης και Ανταγωνιστικότητας και του Υπουργού Υποδομών, Μεταφορών και

Δικτύων σε θέματα ανταγωνιστικότητας, ανάπτυξης και οργάνωσης της Εφοδιαστικής.

Παρατηρείται ότι, ενώ ορίζεται ότι ως μέλη συμμετέχουν εκπρόσωποι περισσότερων υπουργείων βάσει κοινής υπουργικής απόφασης, όσον αφορά τον Πρόεδρο, πέραν του διορισμού του, επίσης με κοινή υπουργική απόφαση, δεν προσδιορίζονται προσόντα ή ιδιότητα.

3. Επί του άρθρου 9 παρ. 2

Κατά την προτεινόμενη διάταξη, τα Κέντρα Αποθήκευσης και Διανομής «μπορούν να εγκαθίστανται και σε περιοχές εκτός εγκεκριμένων σχεδίων πόλεων ή εκτός ορίων οικισμών, προϋφιστάμενων του έτους 1923 ή οριοθετημένων σύμφωνα με τους όρους του από 24.4.1985 προεδρικού διατάγματος [ΦΕΚ Δ' 181], εφόσον δεν υφίσταται ειδικός όρος προστασίας της αντίστοιχης περιοχής κατά τις κείμενες διατάξεις. Οι όροι δόμησης για τα Κέντρα Αποθήκευσης και Διανομής είναι οι ίδιοι που ισχύουν για τα βιομηχανικά κτίρια».

Σχετικώς σημειώνεται ότι, κατά την νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, «[θ]εμελιώδης διαχωρισμός του προορισμού των ακινήτων (...) είναι εκείνος μεταξύ των περιλαμβανομένων σε οικιστικές περιοχές και των εκτός αυτών. Οι οικιστικές περιοχές, οι περιοχές δηλαδή όπου αναπτύσσεται η οργανωμένη κοινωνική ζωή και παραγωγική δραστηριότητα του ανθρώπου, στις οποίες περιλαμβάνονται και οι πόλεις, καθορίζονται βάσει της χωροταξικής και πολεοδομικής νομοθεσίας και τα εντός αυτών ακίνητα προορίζονται να δομηθούν σύμφωνα με τους θεσπισθέντες και προσιδιάζοντες στην ειδική λειτουργικότητα κάθε οικιστικής περιοχής κανόνες. Αντιθέτως, τα εκτός οικιστικών περιοχών ακίνητα, εφ' όσον δεν προστατεύονται αυστηρότερα, όπως τα δάση, προορίζονται κατ' αρχήν για γεωργική εκμετάλλευση και επιτρέπεται να δομηθούν μόνον κατ' εξαίρεση και κατά τρόπο προσιδιάζοντα στην ιδιομορφία κάθε περιοχής, έτσι ώστε το φυσικό περιβάλλον να θιγεί το ελάχιστο δυνατόν. Προκειμένου δε να επιτευχθεί ο συνταγματικός αυτός στόχος της διαφυλάξεως του φυσικού περιβάλλοντος, επιτρέπεται η λήψη μέτρων, που είναι δυνατόν να συνίστανται και στον περιορισμό του φάσματος των δυνατών χρήσεών τους ή την ένταση της εκμεταλλεύσεως αυτών. Τα μέτρα αυτά πρέπει να θεσπίζονται με σεβασμό προς τη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας, δηλαδή να είναι πρόσφορα για την επίτευξη του ανωτέρω στόχου και να μην υπερβαίνουν το αναγκαίο προς τούτο μέτρο, πλην δεν απαγορεύεται να έχουν ως αποτέλεσμα την ουσιώδη στέρηση της χρήσεως ακινήτου κατά τον προορισμό του, οπότε και γεννάται αξίωση του θιγόμενου ιδιοκτήτη να του καταβληθεί αποζημίωση ανάλο-

γα με την έκταση, την ένταση και τη χρονική διάρκεια της ανωτέρω αποφάσεως» (ΣτΕ 3848/2005. Ομοίως, ΣτΕ2165/2013, 2034 - 2036/2011 [Ολ] κατά τις οποίες η δόμηση ακινήτων σε εκτός σχεδίου περιοχές είναι δυνατή «εφόσον τούτο επιτρέπεται από το νόμο, υπό αυστηρότερες προϋποθέσεις σε σχέση με τις προϋποθέσεις δόμησης εντός των οικιστικών περιοχών»).

Υπό το ανωτέρω πλαίσιο, η προτεινόμενη διάταξη παραπέμπει στο π.δ. της 24.4/3.5.1985 που ρυθμίζει τον τρόπο καθορισμού ορίων οικισμών της χώρας μέχρι 2.000 κατοίκους και τις κατηγορίες τους, και καθορίζει τους όρους και τους περιορισμούς δόμησης τους με αυστηρότερες ρυθμίσεις εν σχέσει προς τους λοιπούς οικισμούς ως προς τις χρήσεις γης οι οποίες δικαιολογούνται για τους οικισμούς αυτούς «λόγω της δημιουργίας τους σε πολύ προγενέστερο χρόνο και της, ως εκ τούτου, εντονότερης ανάγκης προστασίας και ανάδειξης του πολεοδομικού και αρχιτεκτονικού χαρακτήρα των οικισμών αυτών για τη διαφύλαξη της πολιτιστικής κληρονομιάς της Χώρας» (ΣτΕ 2169/2006. Βλ. και ΣτΕ 1531/2005).

Αθήνα, 23 Σεπτεμβρίου 2014

Οι εισηγητές

Δρ Χαράλαμπος Χ. Κύρκος

Προϊστάμενος του Τμήματος Κοινοβουλευτικής Ιστορίας

Επιστημονικός Συνεργάτης

Γεωργία Μακροπούλου

Ειδική Επιστημονική Συνεργάτις

Ο Προϊστάμενος του Α΄ Τμήματος

Νομοτεχνικής Επεξεργασίας

Ξενοφών Παπαρρηγόπουλος

Αν. Καθηγητής του Πανεπιστημίου

Θεσσαλίας

Ο Προϊστάμενος της Β΄ Διεύθυνσης

Επιστημονικών Μελετών

Αστέρης Πλιάκος

Καθηγητής του Οικονομικού

Πανεπιστημίου Αθηνών

Ο Πρόεδρος του Επιστημονικού Συμβουλίου

Κώστας Μαυριάς

Ομότιμος Καθηγητής της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών

